

slags senromantiske, sine steder næsten impressionistiske »Lieder ohne Worte«, men på den anden side stiller de ikke så sjældent større krav til den spillendes tekniske formåen, end den ikke-professionelle klaverspiller kan forventes at kunne honorere. Kun salon'en byder vel på den rette baggrund. De tre udvalgte stykker fra »Danse og Intermezzi« har alle stileret dansepræg. Det første kan gennem figurationerne i trio-delen minde lidt om

Chopin (Fantasie-Impromptu), som også andre steder kan have været inspirerende for Lange-Müllers klaversats. Mogens Dalsgaard spiller denne musik med varme og indlevelser og uden unødvendig udlevering af dens følsomhed, men også dens storslåede sider gengives med passende élan.

Men disse præ-ekkoer ...

Carsten E. Hatting

Vagn Holmboe: Af »Liber Cantorum«: Benedic Domino, Anima mea, op. 59 a; Lauda, anima mea, op. 59 c; Miserere, op. 61 a. »Fabula II« for orgel, op. 115. Dansk Musik Antologi 028. Unge Akademikeres Kor, dirigent Niels Møller. Knud Vad, orgel. DGG.

Vagn Holmboe komponerede sine 4 »bøger« for kor a cappella mellem 1951 og 1953, altså umiddelbart efter, at han gennem sin oplevelse og erkendelse af 'værket', som en individuel manifestation af en organisk vækst og forvandling nåede sit ståsted som kunstner, hvorfra han både kunne se bagud og frem, og hvorfra et vidtstrakt land åbenbarede sig foran ham. Han havde netop ved at skrive klaverværket »Suono da Bardo« (1949–50) erkendt metamorfosen og i mesterværket 7. symfoni (1950) manifesteret den endeligt. Produktionen af strygekvartetter var begyndt – de 3 første (48–50) var allerede opført. Fra »den gamle tid« havde han en mængde instrumentalmusik, bl.a. 6 symfonier og 12 koncerter bag sig; men bortset fra 8 lejlighedskantater udviser værklisten kun en drypvis produktion af musik for kor. Det er som om Holmboe på denne tid trækker vejret dybt og henvender sig så direkte, så intimt som muligt til sit auditorium. Det er også det rette tidspunkt. Kulturlivet og dermed også musiksituationen er som en lang udholdt tone under en fermat. Neo-bevægelserne er erkendt,

krigen er forbi, og symfonien er genskabt i tidsrelevante proportioner. For Holmboe's generation som for de unge er der håbefulde perspektiver: man ved, hvilken retning man skal tage. De avantgardistiske spektakler i det sydlige er endnu ikke nået hertil, og de deraf følgende konfrontationer således ikke begyndt. Flokken er endnu ikke spredt. Bulderet ligger bagud og forude.

At komponere for kor er noget med at bekende sig til et fællesskab, at udtrykke noget specielt i det almene, uden anmasselse, og samtidig tage stilling til en tradition. Sådan må Holmboe i hvert fald have opfattet opgaven, for han anvender til sit subjektive udtryk udelukkende tekster fra Det gl. Testamente (Prædikeren, Jeremias og Salmerne), men på latin! Tonesproget, såvel som selve korbehandlingen beken-der sig klart til traditionen, selvom den Holmboe'ske rytmik og melos og en mesterlig kontrapunktik manifesterer sig overalt. – Det er somom han i denne cyklus foretager et bekendende tilbageblik og derved markerer sit nye sted.

Til den foreliggende indspilning har man

valgt satser fra bog II (a, c) og IV (a), alle med tekst fra Salmerne, en buket, som virkelig viser Holmboe's korkunst fra alle sider. Fra det bredt deklamerende til det intimt følsomme, fra klanglig pragt – særlig »Miserere« fra 4. bog, hvor satserne forøvrigt er 6-stemmige, til indadvendt messen, og en transparent polyfoni, hvor igennem mestre fra fortid og nutid i glimt kan erkendes, alt sat i relation til teksterne på en sådan måde, at disse, også emotionelt, kommunikerer ud til tilhørerne. Det er mesterligt.

Og Niels Møller i spidsen for Unge Akademikerens Kor er i sandhed en kongenial fortolker. Den åbne frie korklang, de valgte tempi, den fint afstemte dynamik, omsorgen for detaillén, som ses igennem syntesen – alt vidner om indlevelse, ja, hengivelse til dette univers af lyd og sprog. Kvalitet helt igennem, nutidig kvalitet.

– Og så kan man jo undre sig noget over, at man har valgt at koble orgelværket

»Fabula II« fra 1973 på, og endda klemte det ind mellem 2. og 3. korafdeling. Vel er det interessant at høre et godt værk af Holmboe fra de senere år, og selvfølgelig er udførelsen ved Knud Vad, hvem værket iøvrigt er tilegnet, i enhver henseende upåklagelig; men orgelværkerne er jo en enklave og består, såvidt jeg ved, kun af 3 numre fra 72–73, hvoraf »Fabula« II er det nyeste, og det ville vel have været rimeligere at holde sig til »Liber Canticorum« i denne omgang, udelukkende. P. Sørensen Fugholm fastslår med rette, at »forandring afveksler«; men det er ikke dermed sagt, at den altid fryder . . .

Peter Willemoes er tonemester, og det klingende resultat er naturligvis perfekt.

Der er grund til at takke Dansk Musik Antologi og alle medvirkende for initiativ og god indsats.

– Pladen vil antagelig også glæde den 70-årige komponist.

Helmer Nørgaard